

sedat oškas Leena nii kenaste õralugeda, et maha Eriinul igakord mäsi mööda palgid joostis. Ja wahete wahelt laulis ta siis oma kena healega need kallid laulud, mis ta oma kaudunud emast oli õppinud, et igaühe meelest see oli wååga armas kuulda.

Juhanile sündis pea ise tuu, mis ta esite ei teadnud ãramõista. Kui Leena laulis, kui ta oma selge sõstra-kirva filmadega tema peale waatos, siis see hakkas Juhani südame peale nõnda, et ta kohe tundis: Gi Raie enam sunni Leena kõrva ašjaks arwata. Pea oli Leena tema ainus mõte, kus Juhan liikus ja oli.

Aga Juhan oli kaa Leena meelest armas, sest ta oli helde ja waga ja püüdis, mis ta joudis, Leena meeles pääst teha.

Teised ei teadnudki seda nende mõlmatte teine teise armatsemist tähele panna, aga Raie filmad olid terasemad. Riiwadus hakkas teda piinama. Oli Juhan Leena waastu helde, siis mõtles Kai kadeda südamega: „Ma olin ju otsegu tema pruut, ja waata, nüüd taganeb tema teise poolt hoidma!” Sealtap tõusis Raie wiha Leena

waastu. Mõlemad magasid ühes kambriis, aga Kai tigenes pääriv päävalt enam ja enam, et viimast ta teisele ei wastanud sõnagi. Aga töö juures oiva töreles tema ja loitis teise tööd. Kord jälle olid nemad lehmi lüpemas ja Leena lehm kattis kihil ja lõi jalaga kapa ümber, et piim oli maaš. Vihaga kippus Kai Leena peale ja sõimas teda täie suuga. Juhan juhtus ligi olema ja tuli osja waatama, ja et Kai hakkas Leenat wååga teutama, siis pidi ju Juhan Leena eest kostma, et temal polnudki súud. Aga see lugu ajas Raie wiha foguni suureks. Tema oli ju leotnud kord Juhanile saada ja selle kena koha valitsejaks jáåda käs siis nüüd see waene laps pidi tema osimele jáåma? Seda ta ei tahtnud sallida, tulgu kaa mis tuleb, seda ta ita pidi ãrakeelama!

Jällle oli aeg käes, et Preeter läinud oma linnu puudega fotu ära. Ühel pühapäeval, kui Leena kord oli kõõgis tellato, mis tarvis oli, läks Kai oma ema juure oma häda kaebama. See elas sealsamas hüüti peal kohtumehe saunas. Emagi mõtles nii fui tútar, et